

temná tajemství

eliška honzírková

Temná tajemství

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2016

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-7548-015-6 (pdf)

ISBN 978-80-7548-016-3 (ePub)

ISBN 978-80-7548-017-0 (MOBI)

Temná tajemství

Věnováno památce Baryka, našeho ochránce.

Poděkování

Na světě je tolik lidí, kterým vděčím za to, že tu jsem, že se měním, že poznávám. Ovšem jen hrstka z nich patří k těm, díky kterým žiju ráda.

Velké díky patří mojí rodině – mamce, která mě vždy podrží, otci, který mi vše vysvětlí, a hlavně Hanči – sestře, kamarádce a tomu nejlepšímu člověku v mém životě.

Chtěla bych poděkovat také své učitelce českého jazyka Mgr. Petře Pokorné za její korekturu i za to, že je tak skvělá učitelka.

Dále patří poděkování mým kamarádům a spolužákům Kaťuli a Tonckovi, kteří si četli knihu ve vývoji a radili mi, jak napravit její nedostatky.

Moc děkuju!

Předmluva

Všechno jednou přebolí. Důležité je znát tuto větu a věřit jí od začátku. Všechny strasti, bolesti a zlomená srdce... Co je to oproti hezkým vzpomínkám? Oproti takovým, které dokážou nahnout slzy do očí?

Na začátku se nám jeví nemožné začít chtít znova. Nejde o víru v něco nadpřirozeného. Jde o to, věřit sám v sebe. Protože až se to povede, můžete se odrazit ode dna a začít znova – úplně jinak. Ano, může to trvat dlouho. Hodně dlouho. Mně to trvalo celá staletí...

1. kapitola

Brr. Nesnáším zimu. Všude je zataženo a ke mně se nedostane ani paprsek světla. Zkřehle jsem svírala řídítka kola, když jsem jela spolu se svojí sestrou po naší ulici směrem k domu.

Tohle počasí bylo jenom předehrrou. Zítra můžu očekávat další příval sněhu. Super! Jako bych to potřebovala. Už takhle jsem byla promrzlá na kost, unavená a totálně vyčerpaná. Ještě k tomu budu muset zítra jít do školy pěšky, což je únavnější než jízda na kole.

Ta byla odreagováním, i když jsem musela hlídat rychlost a cestu. Tady, mezi zatáčkami a kopci, byla cesta opravdu nebezpečná. Navíc se odkudkoli mohl vyřítit nějaký blázen na motorce či v autě, který vás bez mrknutí oka sejme.

Nakonec by se vymluvil dokonale, protože zdejší strážník Ross byl „policistou“ jen naoko. Než aby hlídal piráty silnic, vysedával u táborníků.

Když jdete pěšky, vůbec nic si neužíváte. Ano, můžete si zkrátit cestu přes les, ale tudy radši nechodím. Mohla bych tam potkat děcka ze školy, která provádí bůhvíco.

Moje škola. Základka s nástavbou čtyřletého gymnázia. Pro vyšší vzdělání si musíte zajíždět do vedlejšího města, Eureky, která je vzdálena od

Rexfordu, mého bydliště, asi osm mil. Všichni tu musí vystudovat základku, kdo chce, dodělá si nástavbu čili gymnázium a odmaturuje. Ale kdo by tu chtěl být déle, než musí?

Většina „kořenů“ tu zůstává se svými rodiči v jejich táborových střediscích. Jen pomálo domů tu zůstává trvale osídlených.

Je to tu jako v kterékoli jiné vesnici. Každý zná každého a nemůžete udělat nic, co by poskvnilo vaši rodinu, protože pak by vás samozřejmě odvrhovali.

Chataři a táborníci sem většinou přijíždějí začátkem léta, kdy je tu snesitelné horko.

Většina lidí je z jihu. Dojíždějí jednak proto, že chtějí být někde u vody, ale hlavně proto, že je tu teplota tak akorát.

Kdybyste jeli jižněji, pocítili byste letní i zimní výkyvy teplot. My to tu tak nepociťujeme. I když posledních pár let bývá zima dost tuhá.

Většina děcek pak chodí do školy s rýmou a ta se roznáší dál a dál a dál...

Když tak nad tím přemýšlím, pár lidí i docela snesu. Pár děcek z naší třídy, která nejsou moc nafoukaná. I když se nebavím nějak extra s holkama, některé jsou na mě hodné. Třeba Sarah a Ashley. Mají jediné minus: baví se s nafintěnou Stellou. Když ale Stella není ve škole, ukáže se, že mají vlastní hlavu, takže neposkakují za svou vůdkyní jako ocásci.

Temná tajemství

To dělají i kluci. Russell, Stuart a Harvey se snaží získat co nejvíce holek ze Stellina klubu. Já se nehlásila ani k jednomu. Ano, kluci to byli hezcí, stejně tak holky, ale v hlavě... Radši nemluvit.

Většinou zůstávám opodál a přizvána jsem k někomu jen tehdy, když potřebují obě pohlaví pomoc se seznámením. Měla jsem tu „schopnost“, jak to nazývali, mluvit s kluky i s holkami bez blbého hihňání a bez studu.

Bylo mi jedno, co si o mně kdo myslí. Snažila jsem se jen protlačit základkou, teď už dva roky gymplem.

Nechápu, jak se do této třídy mohli někteří jedinci dostat, ale přijímací test byl příliš lehký, zvládl by ho snad i prvňák. Samotné studium bylo těžší, než jsem čekala, ale dalo se to stíhat.

Stejně tak to měla i moje sestra Mia. Je štíhlá, drobná, nevyspaná, náladová a šikovná. Dokáže pracovat s nejdrobnějšími korálky a navlíkat je na vlasec uspořádaně a rychle. Je už v tomhle svém největším koníčku zběhlá.

Zato já, širší, vysoká, ramenatá a pracující spíše na čerstvém vzduchu, bych se svými rukama navlíkla jediné tak jeden náramek, jinak bych na to neměla nervy, když mi neustále něco padá.

Nevím, jestli jsme si někdy byly tak moc blízké jako v několika posledních letech. Z dětství si toho samozřejmě moc nepamatuji, ale co jsem začala brát

rozum do hrsti, moc jsem se s ní nebavila mimo dům, konkrétně řečeno ve škole.

Obvykle ji zahrnovali pozorností kluci typu Russella, kteří usilovali o její přízeň. Aby ne, byla krásná. Pro ně byla nedosažitelná.

Radši jsem se do toho nepletla, neházela nikomu klacky pod nohy a hlavně – neztrapňovala jsem ani sebe, ani svoji sestru, ani svoji rodinu. Opravdu se nevyplatí bydlet v tak malém městečku.

Dnes jsem si však povzdechla. Snad nad všemi stížnostmi mých spolužáků, že se jim ztrácejí slepice – řekla bych útok zlých kun.

Na vesnici, jako je ta naše, nebo v menším městě to je obvyklé: jde o menší zvířata, která jakákoliv jiná šelma z okolí snadno ukořistí. Tím spíš, když jsme obklopeni lesy.

Psi v tomto směru nic nezmůžou. Bud' je zavřou mimo dosah slepic, takže je v případě nebezpečí nemohou chránit, nebo jsou líní zvednout se uprostřed noci a odšourat se zkontrolovat slepice. Skoro mi to připomíná vraždy místních důchodců.

Stalo se to minulý rok, někdy kolem dubna. Údajně se do domu vkradl zloděj a překvapila ho starší babička neb jiný důchodce, rozhodnutý chránit svůj majetek.

Temná tajemství

Zmizela televize, rádio, peníze, šperky. Navíc vyhasly dva lidské životy. Tehdy museli všichni tatínkové, strýčkové a dědečci na policii odevzdat vzorek krve k porovnání s vrahovou DNA. Případ se prý uzavřel, když se sám vrah oběsil a v jeho vzorcích našli shodu.

Tento měsíc všechny stařenky a farmářky nadávaly na zmizelé slepice, které budou muset rychle nahradit, zvýšit bezpečnost dvorku a nastražit co nejvíce pastí.

A to stojí peníze. Bylo to prostě absurdní. Jako by se mrštná kuna nemohla dostat přes všechny lidské preparáty.

Musela jsem se zase vrátit do přítomnosti, protože už bylo potřeba odbočit k našemu vjezdu. Zvedla jsem ruku, naznačujíc dalšímu neopatrnému řidiči svůj cíl cesty.

Mia zastavila těsně za mnou. Většinou se treťí do mého zadního kola, a tak narazím do vrat. Zatímco odemykám dveře, ona prohlíží poštovní schránku. Je vážně skvělé mít sestru, nejste na všechno sami.

S velkým štěkotem se k nám řítí naše fenka Aveline. Začala skákat po našich nohou a honit šlapátka. Vypadalo to, že na tuhle chvíli se těšila celou dobu, co jsme jí zmizely ve vratech. Teď jí opět zmizíme ve dveřích verandy.

A hle! Zase je tu nějak moc bot. To budou nejspíš pán a paní Markovi, naši staří přátelé. Svlékla jsem si bundu, pověsila ji na věšák a vkročila do vyhřátého obýváku.

Přivítala mě vůně kafe, zákusků a vonné svíčky. Ty jsme zapalovali poměrně často, protože jich máme plnou hromadu.

Všimla jsem si, že jsou tu jen Markovi, bez dětí. Jeden kluk, Alex, byl v mém věku, přibližoval se sedmnáctce, a druhý byl o čtyři roky mladší.

S oběma byla zábava, obzvlášť když si přivezli počítač a hráli jsme hry s auty, zbraněmi nebo jsme jen tak brouzdali po internetu. Jinou zábavu jsme nikdy nenašli, ale tihle kluci jako by mi byli náhražkou za všechna falešná přátelství, se kterými jsem se přes den setkávala.

Ovšem přátelé jsme byli jen doma. Když jsme se třeba potkali ve škole, Alex mi nevěnoval ani letmý pozdrav. Celkem jsem ho v tomhle ohledu nemohla vystát.

Když jsem vstoupila do místnosti, jako bych je přerušila ve velmi důležité debatě. Radši jsem jen rychle pozdravila a přešla přes obývací do svého pokoje.

Obvykle jsem si hned vzápětí dala sluchátka, na což si mí rodiče zvykli, ale dnes jsem chtěla slyšet aspoň něco z jejich rozhovoru. Vyčkávala jsem a pozorně poslouchala, co se ke mně dostane, připravená, kdyby

se přece jen chtěl někdo přesvědčit, zda neposlouchám cizí rozhovory. Přirozeně, bylo by to neslušné.

Chtěla jsem prostě jen zachytit hlavní téma a pak jít po svém. Ted' se začali bavit velmi tlumeně, jako by se báli, že je uslyším i přes burácející bubny.

„Jsi si jistý tím, že to nebyly kuny?“ zeptala se moje mamka.

„Viděl jsem, co to zvíře udělalo s mými slepicemi. Skoro úplně je rozcupovalo.“ To byl pan Mark.

„Co jiného by to ale mohlo být? Myslíš, že nějaký prašivý nebo zatoulaný pes?“ navrhl tat'ka.

„Každopádně bychom se měli jako muži dohodnout, co s tím. Už ani pasti nepomáhají. Začíná z toho být velké pozdvižení. Asi bych nejprve nasadil hlídky, abychom zjistili, co to vůbec je, případně bychom je hned zabili.“ Pan Mark byl očividně přesvědčený, že ať je to cokoliv, musí to zničit.

Co když ale to „zvíře“ nemělo prostě dost potravy a zatoulalo se lidským obydlím? Vždyť nic z toho nechápou. Byla tuhá zima, mnohá kořist místních predátorů nepřežila, a když se chce uživit a přežít, musí riskovat svůj život? To bych nikomu nepřála.

Ještěže tu byl můj tat'ka, zastánce a obránce slabých:

„Já bych to viděl na krátkodobé ochromení té šelmy, abychom zjistili, co je to vůbec zač. Když to

bude mrtvé, těžko budeme vědět, proč to sem jde.“
Vždycky uměl skvěle argumentovat.

„Chceš riskovat, že jednoho dne přijde celá smečka za světla do nějaké ulice plné dětí a začne masakr?“
Hlas začal panu Markovi přeskakovat.

„Jde o to, jak všechno připravíš, aby to vyšlo,“
odrážel útoky tatka. Ano, v plánování byl můj otec mistrem, ovšem v uskutečňování ho musel někdo postrčit.

Začali se dohadovat o tom, kde a jak všechno spáchají, a mně se nechtělo dál poslouchat. Představa, jak nějaký vyzábělý tvor bude chycen do klece a bude ho očumovat nespočetně párů očí, by se nelíbila ani mně.

Začala jsem doufat, že se z toho zvířátko nakonec dostane bez potíží nebo že se k našemu městu plnému ochránců už nikdy nepřiblíží. Co se však dalo jiného dělat? Čekat a doufat.

2. kapitola

Dnes jsem nespala moc dobře. Usínala jsem s hroznou představou vlka či jiné šelmy, nejdříve lovící, potom zavřené v mřížované kleci, jak čeká na svůj úděl a očima roztěkaně přejíždí po svých věznitelích.

Dlouho jsem nemohla usnout, převalovala jsem se z boku na bok, hledajíc to správné místo pro klidný spánek. Nebylo divu, když jsem druhý den sotva udržela oči otevřené.

Nepomohlo mi k tomu ani počasí, protože místo aby sněžilo, začala obleva a slunce rychle vysušovalo okolní půdu a ze země se vypařovala mlha, která se držela při zemi.

Ve škole jsem se snažila dávat pozor, ale většinou jsem učitele nevnímala a opisovala si od souseda jeho zápisky.

Už zbývala jen dvě poslední hodiny – matematika a angličtina. Jediné štěstí, že jsme probírali látku, kterou jsem si pamatovala již z minulého roku. Stačilo si přečíst zadání a hned jsem byla v obraze. Narýsovat pravoúhlý trojúhelník snad umí každý.

Pan učitel Clive zase něco rozebíral, jak už to ve svých předmětech dělají třídní učitelé. Bylo po pololetí a já čekala nějaký návrh školního výletu. Jak dobře jsem měla svého třídního přečteného!

Temná tajemství

Soustředila jsem se na ta slova, která se mu linula z úst, a přitom jsem rýsovala.

„Tak, pro dnešek toho bude z matiky dost. Chtěl bych vám navrhnout tři varianty výletu.“

Všechny štěbetavé party přestaly mluvit a všechny oči se přilepily na učitele.

„Můžeme jet za památkami, za sportem nebo do přírody.“ Pozorně se rozhlédl po třídě, jako by se chtěl ujistit, že jej všichni poslouchají. Některým začaly zářit oči, když si představili svoji verzi výletu. „Kdybychom jeli za památkami, navrhuji výlet do Fort Phil Kearny.“

Všichni se mračili, až na Johna, velkého milovníka historie. Jenže nikdo nechtěl jet. Zprvė, určitě se tam jezdí na konci školy, zadruhé, spousta z nás už tam někdy byla, a zatřetí, kdo by chtěl celý školní výlet jen stát a poslouchat starou omšelou legendu, která je nám předhazována skoro pořád.

„Kdyby to bylo na sportovní výlet, mohli bychom zajet do Kettle Valley Bike Path, cyklistický výlet,“ dodal učitel. Zřejmě se nedočkal značného zájmu.

Bylo tu totiž jen málo nadšenců do cyklistické turistiky, k nimž jsem však nepatřila, i když preferuji kolo před autobusem.

„Pak nám tedy zbývá poslední návrh. Vyjet si nadivoko do Big Hole River.“ Všem spadla brada dolů. Hned nato se však vzpamatovali a začali nadšeně vrískat.

Zdálo se, že je všeobecné vzrušení z nadcházejícího výletu úplně pohltilo. Učitel se ještě chvíli tvářil zmateně, nevěřičně, trochu nasupeně a přes obličej se mu mihl nějaký nečitelný výraz, který jsem nestačila rozluštit.

„Doufal jsem, že si spíš vyberete z těch dvou prvních výletů, ale zdá se, že mám třídu úplně jiné sorty. Asi vám chybí pravidelná dávka adrenalinu, co?“ zazubil se a roztáhl úsměv doširoka. „Taky jsem si prvně říkal, že by to byl ten nejúžasnější výlet, ale trochu mi dělají starosti ty hory tam a někteří moji neposlušní žáci.“ Očima probodával Russella a jeho bandu. Když se utrhli ze řetězu, snadno se dostali do průšvihů.

„Ale celkem se mi ten výlet zamlouvá. Chtěl jsem jet od samého začátku a hodně jste mě překvapili, že i vy byste na takový výlet kdy jeli...“ Začal všechno motat dokola, ale stejně ho nikdo neposlouchal.

Všichni živě diskutovali, co budou dělat, s kým budou pod stanem, holky řešily, co si vezmou na sebe, kluci vymýšleli lumpárny. Za chvíli jsem přestala znovuobnovené štěbetání vnímat a uvnitř se třásla vzrušením.

Konečně! Na takovýto výlet se leckdo nedostane. Čím si to třída zasloužila, že mohla jet na takové místo, trochu nebezpečné, co se týče lesů okolo a neposlušných děcek v táboře?

Jako by mohlo ředitelství dovolit nám, největším zlobivcům na škole, jet na tak skvělý výlet?

Můj spolužák Justin, se kterým jsem seděla, do mě netrpělivě šťouchl. Nejspíš na mě mluvil, ale byla jsem předtím moc zahloubaná.

„Sam! Haló! S kým budeš ve dvojici? Chtěl bych být se Sarah, ale nevím, jak bych to zařídil, aby si mě všimla. Většinou se drží Stelly a je skoro nemožné ji od ní dostat. Jako by k ní byla přivázaná,“ začal Justin rozvíjet všeobecné teorie o tom, jak by mohl být se Sarah chvíli o samotě.

Jak obvyklé. Začalo období sbližování a všichni kluci si budou stany zamlouvat s holkami. Oni potáhnou stan a děvčata jídlo. Myslím, že spousta kluků myslela v té chvíli na totéž – jak přimět holku, aby s ním byla v týmu. Ještě k tomu, když se mu ta dotyčná bude líbit. Začalo moje období – pomáhat, aby byli všichni spokojeni.

„Jestli chceš,“ začala jsem, „mohla bych Stellu na chvíli odlákat, když seženeš kluka, který s ní chce být.“ Justinovy oči se rozzářily, a to ještě nevěděl, že to nejtěžší má teprve před sebou.

„To bys byla moc hodná. Chceš taky kluka?“ snažil se mi zavděčit. Nic jiného v tom nebylo, jen vděk.

„Ne, díky. Budu s nějakou holkou, na kterou nezbude kluk, nebo sama.“ Snažila jsem se hezky usmát a vypadalo to, že to zabralo.

Dívala jsem se za jeho silnější postavou se světle hnědými, pracně sčesanými vlasy a snažila se rychle probrat.

Učitel viděl, že s námi nic nezmůže, a nechal nás být. Tak mohl Justin hned naplnit, co jsem mu uložila.

Netrvalo to dlouho. Našel totiž Harveyho, který byl do někoho zabouchnutý sice každý měsíc, ale Stellu ještě neměl. Byl hubenější postavy než jeho kamarádi a jeho světlý melír na hnědých roztřepených vlasech a jemné rysy obličeje z něj dělaly toho nejžádanějšího kluka na škole.

Za chvilku doběhl Justin i s Harveym.

„Čau, dohazovačko,“ usmál se na mě, „prý máš zase job.“

„No, někdo to za tebe dělat musí,“ oplatila jsem mu úsměv a zvedala se k odchodu za Stellou.

„Počkej ještě, nesmí to být tak nápadný. Nechci, aby ses o mně s ní bavila a ona se na mě podívala a já tu jen tak tupě stál a snažil se nebýt červeněj,“ což mu šlo mimochodem nejvíc. Vždy chytal skvělou barvu, když se k němu otočila řeč.

„Tak hele, já teď půjdu dolů, třeba k automatu, a vy to tu s Justinem domluvte. A ne že to zkazíte!“ dodal při odchodu. Jako bych já nikdy nic nedomluvila tak, aby to vyšlo.

Povzdechla jsem si a vyšla za Stellou. Zase stála s ostatními děvčaty a švitořila s nimi.

Temná tajemství

Její blond vlasy se jí při zatřepání rozlétly do stran, ale hned se zase srovnaly do původního účesu. Ještě aby ne, když tam má víc tužidla než vlasů, pomyslela jsem si hořce.

Věděla jsem, že Justin počká na vhodnou chvíli, až ji odtrhnu od Sarah. „Ahojte, holky,“ pozdravila jsem Stellinu skupinu. Neměly jsme spolu problém, jen jsme se k sobě nevyjadřovaly.

Když jedna potřebovala pomoc, druhá jí ji ochotně nabídla, i když nebyla z jejího „kruhu“.

„Ahoj, Sam,“ otočila se na okamžik Stella, aby se podívala, kdo to přišel poblíž její skupiny. Na okamžik jsem se střetla s jejíma hnědýma očima. „Můžu ti pomoci?“ Obrazně řečeno.

„Ne, já... jenom bych s tebou potřebovala mluvit na chvíli... o samotě,“ dodala jsem, protože jsem si byla jistá poznámkou typu: „Před holkama nemám žádná tajemství.“ Což nebyla zas až tak pravda.

Každý máme svá tajemství, některá mohou být nebezpečná, jiná užitečná.

Ashley se na mě divně zadívala, jako by chtěla říct: „Tak ty bys chtěla mluvit se Stellou, jo? Tak to bude něco. A ještě k tomu o samotě... Ó, jak módní.“

Stella nejspíš pochopila, co tím chci říct, a poodešla se mnou stranou. Nebyla jsem nějak proslulá dohazovačka, takže ji asi zmátlo, když jsem na ni vyhrkla:

„Jde o ten výlet. Víš, Harveymu se líbíš a chtěl se tě zeptat, jestli bys s ním nebyla v týmu. Nechtěla jsem, aby to na tebe vyhrkl před holkama, víš, jak jsou některé žárlivé.“

Myslí se mi kmitl obrázek Ashley.

„Jo?“ ozvala se po chvíli. Nikdy jí nedošla řeč a naráz nevěděla, co říct. „Jo?“ bylo jediné, na co se zmohla v dané chvíli.

„Myslíš Harveyho z naší třídy?“ zeptala se udiveně. Jako by se na poslední chvíli ovládla a nezačala křičet. Ovšem nevím, jestli by křičela hrůzou, panikou, nebo jákala štěstím.

„Ano, říkal si, s kým by asi šel, a pak si vzpomněl na tebe.“

Jako by se nad mými slovy na chvilku zamyslela.

„Takže mi chceš říct, že by byl Harvey se mnou?“

„Jo,“ zmohla jsem se na odpověď a doplnila ji unaveným kývnutím hlavy. Začala na mě dotírat únava.

„To jako fakt?“

Nechápu, jak to někomu nemůže dojít hned napoprvé. Znovu jsem přikývla.

Když se na mě Stella znovu podívala, oči měla plné slz štěstí a začala výskat a hopsat kolem mě snad do zbláznění.

Hodila jsem očkem ke třídě a mezi zmatenými tvářemi hledala Justina. Stál v rohu a viditelně to šlo dobře, protože se umíval a vypadalo to, že Sarah se

směje s ním. Snad už mohl být konec tohoto divadélka.

„Tak já už půjdu, nechci tě zdržovat v plánování,“ omluvně jsem se usmála.

„Ty a zdržovat mě? Jsi ten nejlepší člověk pod sluncem. Vyřídila bys mu, že moc ráda a že se s ním ještě domluvím přes icq? Nikde ho tu nevidím,“ dodala zklamaně.

„Jenom si skočil koupit sváču a já se chytla příležitosti to na tebe vybalit.“ Snažila jsem se všechno uvést na pravou míru.

Úsměv se jí zase vrátil.

„Tak to je super. O tom jsem snad ani nikdy nesnila. Ježíši!“ podívala se na mě vystresovaně, „a co si na sebe mám proboha vzít???“ Poslední slovo skoro vyvrískla.

To už se k nám hrnuly holky a já si dala odchod. Když byla Stella sama, nedělala ze sebe něco, co není, a hezky se s ní povídalo. V přítomnosti jejích dam však šly veškeré náznaky kamarádství pryč.

Pomalu jsem se vracela ke své lavici a došla jsem na místo o pár minut později než Justin, takže to nevypadalo nápadně.

„Tak co, stihls to? Nebylo to moc brzo?“ začala jsem první. Věděla jsem, že on neví, kde začít.

„No úplně super, asi taky chtěla být se mnou, protože hned, jak jsem začal, souhlasila. Je to krásnej pocit.“ Přátelsky mě objal.